

Wegwijzer in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

41. Eindelijk naar het beloofde land

Bijbelgedeelte: Numeri hoofdstuk 20 en 21

Na de veertig jaar in de woestijn

De Israëlieten wilden terug naar Egypte, en daarom gaf de HEER bevel om te keren richting de Rietzee, waar Hij hen had gered van het leger van Egypte. Over hun lange verblijf van achtendertig jaar in de woestijn vertelt de Bijbel niets, dan alleen de plaatsen waar hun kamp stond. In Numeri 20 gaat het verhaal opeens verder met de eerste maand van het veertigste jaar na hun vertrek uit Egypte. Dat werd een roerig jaar... Sommige dingen uit dit verhaal komen uit het begin van het vijfde boek van Mozes, Deuteronomium. Hierin keek Mozes terug op wat er allemaal was gebeurd.

Ze keerden toen terug in de woestijn Zin of Sin, die ten zuiden van de Negev woestijn ligt, in het zuiden van het tegenwoordige Israël. Daar had de HEER ze bijna achtendertig jaar eerder teruggestuurd. Ze bouwden hun kamp op in Kades, dat ook Kades Barnea wordt genoemd. Daar stierf Mirjam, de zus van Mozes en Aäron. Kades was een oase, maar als er zoveel mensen zijn die daar lange tijd blijven, is er niet oneindig water. En de bron raakte op een dag inderdaad uitgeput.

De zonde van Mozes en Aäron

De HEER stelde daarmee de kinderen van de mannen en vrouwen die de HEER tijdens de vele jaren in de woestijn had laten sterven, op de proef: zouden zij wel op Hem vertrouwen? Niet dus... Ook zij kwamen in opstand! Ook zij vroegen waarom Mozes hen had weggehaald uit Egypte. Ze wensden maar met hun ouders gestorven te zijn, en niet meer in die vreselijke woestijn rond te hoeven zwerven. Er groeide geen koren en geen lekkere vruchten, en er was geen water. Mozes en Aäron hoorden hen aan, en gingen naar de Tabernakel om te horen wat de HEER zou zeggen. Toen stelde Hij ook hen op de proef. Hij zei dat Mozes en Aäron een bepaalde rots moesten bevelen water te geven. Mozes moest de staf van Aäron, die gebloeid had, meenemen. Mozes nam die uit de Tabernakel en riep het volk samen bij de rots die de HEER had aangewezen. Maar Mozes was zo geprikkeld door de zoveelste opstandigheid van het volk, dat hij niet deed wat de HEER had gezegd. In plaats van de rots het bevel te geven water te ge-

ven, zei hij: "Luister, opstandig volk, zullen wij voor u water uit de rots laten stromen?" En hij hield de staf omhoog en sloeg daar twee keer mee op de rots. Er stroomde water uit, en alle mensen en hun vee hadden genoeg te drinken. Maar dit was niet wat de HEER gezegd had. Niet Mozes zorgde voor water, maar Hij; en weer zei Aäron niets toen Mozes op de rots wilde slaan. Ze gaven een slecht voorbeeld aan het volk. Daarom zei de HEER tegen hen: "Omdat jullie niet op mij vertrouwd hebben, en in het bijzijn van de Israëlieten geen ontzag hebben getoond voor mijn heiligheid, zullen jullie dit volk niet in het land brengen dat Ik het geef". Dat was heel verdrietig, vooral voor Mozes, die altijd zo nederig en bescheiden was geweest, en een goede priester voor het volk. Altijd had hij God vertrouwd en ge-

2. Israëls uittocht uit Egypte en intocht in Kanaän

diend. Je kunt dat niet eerlijk vinden van de HEER, maar het laat zien dat je hele leven voor God telt, en niet wat je een keer of een tijdlang hebt gedaan. Aan het eind van je leven kun je

het nog allemaal verknoeien voor jezelf. Het Nieuwe Testament zegt duidelijk dat je moet volhouden in geloof tot je laatste levensminuut. De plaats waar dit gebeurde werd *Meriba* genoemd, dat 'twist' betekent, omdat het volk de HEER verwijten maakte.

Eindelijk op weg naar het beloofde land

Hierna zei de HEER dat ze nu lang genoeg in de woestijn waren gebleven, en op weg konden gaan naar het beloofde land. Maar ze moesten vanuit het oosten daar binnengaan. Dit was een probleem, omdat ze dan te maken kregen met twee volken: eerst Edom, en dan Moab (het volk uit de

nakomelingen van Lot, de neef van Abraham). De HEER had tegen Mozes gezegd dat de inwoners van Edom bang voor hen zouden zijn, maar dat zij hen niet mochten uitdagen. Zij waren hun broeders omdat zij nakomelingen waren van Esau, de tweelingbroer van Jakob, en de HEER had Esau dat land gegeven. Daarom zou Israël nog geen meter van hun gebied mogen afnemen. Als ze onderweg eten en water nodig hadden, moesten ze dat van de Edomieten kopen.

Mozes stuurde vanuit Kades boden naar de koning van Edom. Hij herinnerde hem eraan dat Jakob naar Egypte was gegaan en hoe zij daar behandeld waren. Ook zou hij ongetwijfeld hebben gehoord dat de HEER hen uit Egypte had gered, en dat zij nu in Kades verbleven. Vervolgens vroeg hij toestemming door zijn land te trekken via de hoofdweg, zodat zij niets zouden vertrappen, en beloofde hem dat zij niets zouden nemen van wat op het land stond. Maar de koning antwoordde dat hij geen toestemming gaf, en dreigde zijn leger erop af te sturen als zij dat wél deden. Mozes stuurde nog een keer boden met hetzelfde verzoek, maar toen stuurde de koning het leger naar de grens. Dus moesten ze een grote omweg maken, helemaal via het zuiden om Edom heen.

Onderweg kwamen ze bij de berg Hor. Daar zei de HEER tegen Mozes dat Aäron nu zou sterven, omdat hij ongehoorzaam was geweest. Mozes moest met Aäron en diens zoon Eleazar de berg opgaan. Daar moest Aäron zijn priesterkleren uittrekken, en Eleazar moest die dan aantrekken. Dan zou Aäron daar sterven en begraven moeten worden. Toen zij de berg opgingen, keek het gehele volk hen na. Na verloop van tijd kwamen Mozes en Eleazar terug, en wisten allen dat Aäron was gestorven en Eleazar nu hogepriester was. Zij hielden dertig dagen rouw om Aäron.

De koning van Arad, een Kanaänitische stad ten zuidwesten van de Dode Zee, hoorde dat de Israëlieten zijn kant opkwamen, en viel hen aan. Daarbij maakte hij enkele krijgsgevangenen. Maar de Israëlieten vroegen de HEER dit volk in hun macht te geven, en Hij verhoorde hun gebed.

De koperen slang

Van de berg Hor moesten ze nu helemaal naar het zuiden, tot aan de Rode Zee. Maar onderweg werd het volk ongeduldig: nog langer onderweg. Ze gingen naar Mozes met dezelfde klachten als altijd, maar zeiden er nu bij dat zij "dit ellendige eten" niet meer konden zien. Daarmee bedoelden zij het manna, waarmee de HEER hen in Zijn genade nu al veertig jaar in leven had gehouden. Wat een ondankbaarheid! Dit maakte de HEER natuurlijk weer heel boos. Hij stuurde giftige slangen op hen af, die hen beten, waardoor velen stierven. Dit maakte de Israëlieten heel bang. Zij gingen naar Mozes, en zeiden: "We hebben gezondigd, want we hebben de HEER en u verwijten gemaakt. Bid tot de HEER dat Hij ons van de slangen verlost". Mozes deed wat zij vroegen, en de HEER zei tegen hem dat hij een koperen

slang moest maken en op een hoge paal vastmaken. Iedereen die daar in geloof naar keek, zou in leven blijven. Mozes deed wat hem gezegd was, en vertelde het volk wat de bedoeling ervan was. En inderdaad bleef iedereen die gebeten was, en in geloof naar de koperen slang keek, leven.

Wat hier gebeurde is heel belangrijk. Het is namelijk een voorstelling van Gods redding van mensen uit de altijdurende, eeuwige, dood. Alle mensen hebben gezondigd en sterven op een dag. Er is geen mogelijkheid om weer tot leven te komen als je eenmaal gestorven bent. Alleen de HEER kan je uit de dood redden. De manier waarop Hij dat doet is vergelijkbaar met wat de Israëlieten moesten doen: geloven dat de HEER hen zou redden van de dood, die zeker volgde als een slang hen had gebeten. Daaraan konden zij niet ontkomen. De Heer Jezus is de Redder waardoor God mensen wil bevrijden van de altijdurende dood. Hij heeft eens gezegd dat zijn kruisiging vergelijkbaar is met het vastmaken van de koperen slang op de paal door Mozes. Jezus zou vastgemaakt worden aan een paal, en alle mensen die in geloof naar Hem zouden kijken, zouden gered worden van de eeuwige dood. Hij zei: "(Ik) moet hoog verheven worden, zoals Mozes de slang omhooggeheven heeft, opdat iedereen die in (mij) gelooft eeuwig leven heeft". De apostel Johannes schrijft erbij waarom dat zo is: "Want God had de wereld zo lief, dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft". Door in geloof te kijken naar de koperen slang werd het leven van een Israëliet in de woestijn verlengd; maar na verloop van tijd stierf hij of zij toch door ziekte of ouderdom. Geloven in Jezus betekent niet dat je niet zult sterven door ziekte of ouderdom, maar dat je niet voor altijd dood zult blijven en met Hem zult mogen leven als Hij terugkomt naar de aarde. Dat is een veel betere redding dan die door de koperen slang!

De oorlogen tegen de Amoriëten

Hierna trokken de Israëlieten verder, en kwamen uit bij de beek Arnon, die de grens vormde met het gebied waar de Amoriëten woonden. Dat was het volk, waarvan de HEER al tegen Abraham had gezegd dat zij heel grote zondaars waren en dat Hij hen vierhonderd jaar later zwaar zou straffen. Na enige tijd trokken ze verder tot het Pisga gebergte, iets ten oosten van de noordelijke punt van de Dode Zee.

Toen zij daar waren stuurde Mozes boden naar de Amoritische koning Sichon, met het verzoek door zijn land te mogen trekken via de hoofdweg, zonder iets te nemen van zijn land. Maar de koning weigerde en viel Israël aan met zijn leger. Maar Israël versloeg dit en veroverde het land.

Hierna trokken ze verder naar het eveneens Amoritische Basan. Hun koning Og trok met zijn gehele leger uit, maar ook dat versloegen zij.

Daarna trokken ze verder tot Bet-Peor op de grens van Basan en Moab, bij de Jordaan, aan de voet van de heilige berg van de Moabiëten, Peor.